

CHƯƠNG XXVIII: CƠN ĐIÊN CỦA ÔNG CROUCH

Harry, Ron và Hermione trèo lên Trại cú sau bữa ăn sáng Chủ nhật để gửi cho anh Percy một lá thư, hỏi theo gợi ý của chú Sirius, là gần đây anh có thấy ông Crouch không. Tụi nó xài con Hermione, bởi vì tính từ lần đưa thư trước tới nay nó ở không cũng khá là lâu rồi. Dối nhìn theo nó bay mất hút bên ngoài cửa sổ Trại Cú xong, cả bọn kéo nhau xuống nhà bếp để tặng cho Dobby đôi vớ mới.

Lũ gia tinh chào đón bọn chúng hết sức nồng nhiệt, cúi gập người xuống và nhún nhẹ một cái, lảng xăng chạy đi pha trà. Dobby cảm động đến mức thiếu chút xíu nữa là ngất xỉu khi thấy món quà.

“Cậu Harry Potter quá tốt với Dobby !”

Nó vừa kêu the thé vừa quệt nước mắt đầm đìa tuôn ra từ hai con mắt bụi thô lỗ. Harry nói:

“Bạn đã cứu sống mình bằng nắm cỏ mang cá đó, thiệt mà Dobby, chính bạn đã cứu mình.”

Ron ngó quanh lũ gia tinh đang cúi mình và tươi cười rạng rỡ. Nó hỏi:

“Cái bánh kem dài dài đó có còn nữa không?”

Hermione bực bội cự nự:

“Bồ mới ăn sáng mà!”

Nhưng bốn con gia tinh đã ào ào khiêng tới một cái mâm bằng bạc bụi chẳng đựng đầy bánh kem.

Harry thì thầm:

“Tụi mình phải lấy một mớ để gửi cho chú Khịt khịt.”

“Ý hay đó.” Ron nói. “Cho con Heo có chuyện để làm.”

“Các bạn có thể cho tụi này thêm một ít đồ ăn được không?”

Lũ gia tinh sung sướng gập người lại rồi hối hả chạy đi lấy thêm.

“Dobby ơi, chị Winky đâu?”

Hermione vừa hỏi vừa ngó quanh quất.

Dobby nói khẽ, hai tai hơi cụp xuống:

“Winky đang ở đằng kia, bên lò sưởi đó, thưa cô.”

Hermione kêu lên khi cô bé nhìn ra được Winky.

“Mền ơi!”

Harry cũng nhìn về phía lò sưởi. Winky đang ngồi trên cái ghế đầu như lần trước, nhưng bây giờ nó lại chẳng ngó ngang gì đến bản thân nó cả, trông nó dơ hầy đến nỗi thoạt nhìn không phân biệt được nó với bức tường gạch ám khói ở đằng sau lưng. Quần áo Winky nhóp nhép và tả tơi. Nắm chặt trong tay chai bia bơ, nó ngồi chênh choáng trên ghế và ngó chăm chăm vô lò sưởi. Lúc tụi Harry, Ron và Hermione nhìn nó, Winky nấc lên một cái thật lớn.

Dobby thì thầm với Harry :

“Dạo này Winky nốc hết sáu chai một ngày.”

Harry nói:

“Vậy hả, nhưng cái thứ bia bơ ấy đâu có mạnh lắm đâu.”

Nhưng Dobby lắc đầu nói:

“Thưa cậu, thứ đó thì hơi mạnh đối với một con gia tinh.”

Winky lại nấc lên một lần nữa. Những con yêu tinh khiêng bánh bơ lúc nãy quay lại nhìn Winky đầy vẻ chê trách rồi bỏ đi làm việc.

“Cậu Potter có biết không, Winky đang đau khổ.”

Dobby buồn bã thì thầm với Harry :

“Winky muốn về nhà. Winky vẫn cứ nghĩ là ông Crouch là ông chủ của nó, và Dobby này nói gì cũng không thuyết phục được Winky là giờ đây giáo sư Dumbledore mới là chủ của nó.”

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Harry bước tới bên Winky, cúi xuống nói với nó:

“Winky nè, chắc chị biết ông Crouch đang bận bịu chuyện gì đó, phải không? Bởi vì ông đã thôi không tới đây để chấm thi cho cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật .”

Mắt của Winky chớp chớp. Hai tròng mắt bụi tồ bố của nó nhìn chòng chọc vào Harry. Nó lại lảo đảo một chút rồi nói:

“Ồ... ông chủ không... híc... tới đây nữa?”

“Ừ, tụi này không thấy ông kể từ sau vòng thi thứ nhất. Tờ Nhật báo Tiên tri nói là ông bị bệnh.”

Winky lại càng chênh choáng hơn, nó nhìn chăm chăm Harry, mắt mờ lệ:

“Ông chủ... híc... bệnh?”

Môi dưới của nó run run:

“Nhưng mà bọn này không chắc là tin đó đúng.”

Hermione vội nói.

Con gia tinh khóc thút thít:

“Ông chủ đang cần... híc... Winky ! Ông chủ không thể ... híc... tự xoay sở... híc... một mình...”

Hermione nghiêm nghị nói:

“Nhiều người khác cũng phải tự làm lấy việc nhà của mình mà Winky .”

“Winky ... híc... đâu chỉ làm việc nhà cho ông chủ!”

Winky phần nộ kêu lên the thé, nó lại càng lão đảo dữ, làm đổ chai bia bơ xuống cái áo vốn đã đen xì.

“Ông chủ đang... híc... tin tưởng giao cho Winky .. híc... điều quan trọng nhất... híc... điều bí mật nhất.”

Harry hỏi:

“Bí mật gì?”

Nhưng Winky lắc đầu nguầy nguậy, càng làm đổ thêm nhiều bia bơ xuống người nó:

“Winky giữ... híc... những bí mật của ông chủ.”

Winky chột nói năng hung hăng, càng chệnh choáng lão đảo hơn, hai mắt long lên, dữ tợn nhìn Harry :

“Chính mày, mày đang... híc... xía vô.”

Dobby tức giận nói:

“Winky không được ăn nói như vậy với cậu Harry Potter ! Cậu Harry Potter dũng cảm và cao quý không thềm xía vô chuyện người khác!”

“Nó đang xía mũi vô chuyện riêng... híc... và bí mật... hic... của ông chủ... híc... Winky là một gia tinh tốt... híc... Winky kín miệng... híc... người ta đang tìm cách... híc... xoi mói và xen vào... híc...”

Winky cup mắt lại và đột nhiên, không ai ngờ, nó té khỏi cái ghế và rớt vô lò sưởi, ngáy khò khò. Cái vỏ chai bia bơ lăn lông lốc trên sàn nhà lát đá. Một nửa tá gia tinh lật đật chạy tới, nhìn nó với vẻ chán ghét. Một đứa lượm cái vỏ chai lên, mấy đứa kia lấy một cái khăn trải bàn in hình carô lớn, sạch và trùm Winky lại, ém kỹ các mép, để không ai nhìn thấy nó nữa.

Một con gia tinh đứng bên cạnh lắc đầu và trông có vẻ hết sức xấu hổ, the thé nói:

“Chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã để cho quý cô, quý cậu phải nhìn thấy cảnh này! CHÚNG tôi hy vọng quý cô cậu không đánh giá chúng tôi tệ như Winky !”

Hermione tức điên lên:

“Đó là vì Winky đang đau khổ! Tại sao các bạn không cố làm cho Winky vui lên thay vì gúi chị ấy lại?”

Một con gia tinh cúi gập người xuống thật thấp một lần nữa rồi nói:

“Xin cô bỏ quá cho, nhưng gia đình không có quyền đau khổ khi có việc nhà để làm và có chủ để hầu hạ.”

Hermione kêu lên: “trời đất ơi! Hỡi các bạn, hãy nghe tôi nói! Các bạn cũng có quyền buồn như những phù thủy chứ! Các bạn có quyền đòi lương, ngày nghỉ và áo quần tử tế, các bạn không bị bắt buộc phải làm tất cả những việc người ta sai bảo – hãy noi theo Dobby !”

Dobby lầm bầm, vẻ hoảng sợ:

“Cô làm ơn đừng có nhắc tới Dobby .”

Những nụ cười vui vẻ tắt vụt trên mặt bọn gia đình đang ở trong bếp. Đột nhiên chúng nhìn Hermione như thể cô bé bị điên hay là một kẻ nguy hiểm.

Một con gia đình đứng sát vách Harry rít lên:

“Chúng tôi cho các cô cậu thêm thức ăn đây!”

Rồi nó ấn mạnh vào hai cánh tay của Harry một khúc giò mập ù, một chục bánh ngọt, một mớ trái cây.

“Tạm biệt!”

Lũ gia đình bao quanh Harry, Ron và Hermione, dùng tay đẩy vô eo của ba đứa nó và đuổi tụi nó ra khỏi nhà bếp.

“Cậu Potter ơi, cảm ơn cậu cho đôi vớ!”

Dobby kêu lên thống thiết từ cái lò sưởi. Bên cạnh nó là cái đồng chắn lùm xùm Winky .

“Bồ không giữ mồm giữ miệng được sao, Hermione?”

Ron giận dữ nói khi cánh cửa nhà bếp đóng sầm lại sau lưng bọn nó.

“Bây giờ chúng không muốn bọn mình tới nữa rồi! Tụi mình làm sao gặp được Winky để có thêm tin tức về ông Crouch đây!”

Hermione chế giễu nó:

“Chà, bồ làm như bồ quan tâm tới chuyện đó lắm vậy! Bồ chỉ muốn tới đó để ăn thôi!”

Ngày hôm sau mới thiệt là bức mình. Trong phòng sinh hoạt chung, Ron và Hermione vừa làm bài tập vừa cãi nhau. Quá mệt với hai đứa nó, nên chiều hôm đó, Harry một mình đem thức ăn lên TRại Cú để gọi cho chú Sirius .

Con Heo quá nhỏ không thể một mình đem nổi nguyên cái chân giò lên núi, nên Harry lấy thêm hai con cú mèo của trường để giúp nó. Khi chúng bay vào trong bóng tối nhá nhem, cùng mang theo cái gói bự, thì cánh đó trông kỳ cục hết sức. Harry chồm người qua bệ cửa sổ, nhìn ra sân trường, nhìn vào bóng đêm, thấy những tán cây xào xạc trong khu rừng Cấm, và những lá cờ lăn tăn gọn sóng trong gió của con tàu Durmstrang . Một con cú lớn bay ngang qua luồng khói cuộn tròn bốc lên từ ống khói căn chòi của bác Hagrid ; nó bay vút lên về phía tòa lâu đài, vòng qua Trại Cú rồi mất hút.Ngó xuống, Harry thấy bác Hagrid đang đào xới cật lực trước sân chòi của bác. Có vẻ như bác đang làm một khoảnh vườn mới. Chợt

nó thấy bà Maxime chui ra từ trong chiếc xe ngựa trường Beauxbatons và đi tới bên bác Hagrid. Bà ta dường như muốn nói chuyện với bác. Bác Hagrid chống tay lên cái xuống, nhưng lại có vẻ chẳng muốn kéo dài câu chuyện, bởi vì ngay sau đó bà Maxime quay trở về cái xe ngựa.

Không muốn về lại tháp Gryffindor để khỏi nghe Ron và Hermione cự cãi nhau, Harry đứng nhìn bác Hagrid cuốc đất mãi cho tới khi bóng đêm bao trùm lên nó và những con cú xung quanh thức dậy, sột soạt bay ngang qua và biến vào đêm tối.

Vào bữa ăn sáng ngày hôm sau thì cơn tức giận của cả Ron và Hermione đều đã tiêu tan hết. Và Harry nhẹ cả người khi những điều tiên đoán đen tối của Ron rằng lũ gia tinh sẽ cho nhà Gryffindor thức ăn kém chất lượng vì Hermione đã nhục mạ chúng rốt cuộc sai bét, thịt heo muối xông khói, trứng, và cá trích muối hoàn toàn ngon như trước đây.

Khi những con cú đưa thư bay tới, Hermione hăm hở ngó lên, cô bé có vẻ đang chờ đợi cái gì đó.

“Anh Percy chưa trả lời kịp đâu.” Ron nói. “Tụi mình mới gửi Hedwig cho anh ngày hôm qua mà.”

“Không phải vậy đâu.” Hermione đáp. “Mình vừa đặt mua dài hạn tờ Nhật báo Tiên tri . Mình phát chán lên vì chuyên gì cũng biết sau bọn Slytherin .”

“Sáng suốt!”

Harry nói, cùng ngó lên theo những con cú.

“Nè, Hermione, mình nghĩ là bồ hên...”

Một con cú xám vọt xuống về phía Hermione . Cô bé có vẻ thất vọng:

“Không có báo, mà đó là...”

Nhưng trước sự hoang mang, bối rối của cô bé, con cú xám đậu trước đĩa ăn, nối tiếp theo là bốn con chim heo, một con cú nâu, và một con vàng nâu.

Harry hỏi, tay chụp giữ cái cốc của Hermione suýt bị đàn cú làm ngã.

“Bồ đặt mấy tờ báo lận?”

Bọn cú đang chen lấn nhau tới gần Hermione, cố để được giao thư trước tiên.

Hermione nói, lấy lá thư từ con cú xám, mở ra, và bắt đầu đọc.

“Cái quỷ gì đây...? Ôi, thiệt là!...”

Cô bé lấp bắp, mặt ửng đỏ. Ron hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Nó... ôi, lỗi bịch quá...”

Cô bé dúm lá thư cho Harry . Đó không phải là thư viết tay, mà được dán ghép bằng những chữ - hình như được cắt ra từ tờ Nhật báo Tiên tri .

Mày là một đứa con gái hư. Mà không xứng đáng với Harry Potter. Mà từ Muggle ra thì hãy trở về với Muggle.

Hermione chán nản kêu lên, tay mở hết lá này tới lá khác.

“Tất cả đều vậy! ‘Harry Potter có thể kiếm ra những đứa khá hơn mày...’, ‘Mày đáng bị luật chung với trứng cóc...’ Ồi!”

Hermione đã mở bao thư cuối cùng, một chất lỏng màu xanh xanh vàng vàng, nồng nặc mùi xăng, phun ra dính đầy hai tay của nó, rồi trên đó bắt đầu mọc ra những cái mụn lớn màu vàng.

“Mủ Củ U nguyên chất!”

Ron nói, và nhón lấy cái bao, hửi hửi.

“Ồi!”

Hermione kêu lên, nước mắt ứa ra khi nó cố chùi sạch mấy cái mụn trên tay bằng khăn ăn, nhưng bây giờ mấy ngón tay của cô bé đã đầy đặc những vết loét đau đớn, y hệt như đang đeo một cặp găng tay dày, sần sùi.

“Bồ mau đứng lên đi tới viện xá đi!”

Harry nói khi những con cú quanh Hermione cất cánh bay đi.

“Bọn mình sẽ xin phép giáo sư Sprout dùm bồ...”

Ron nói trong khi Hermione vừa chạy vội ra khỏi Đại sảnh, vừa vung vẩy hai bàn tay:

“Mình đã cảnh cáo Hermione rồi mà! Mình đã cảnh cáo cô nàng là đừng có chọc tức mụ Rita Skeeter! Cúi cái này nè...”

Ron đọc lên một trong số lá thư mà Hermione bỏ lại:

“Tôi đã đọc trên Tuần san nữ Phù thủy rằng cô đang đánh lừa Harry và rằng cậu bé ấy cũng đã nếm quá đủ gian khổ rồi và tôi sắp gửi tới cho cô một lời nguyên trong chuyến đưa thư tới, ngay khi tôi kiếm được một cái bao thư đủ lớn.’ Ồ! Tốt nhất là Hermione nên để phòng cho chính bản thân mình.”

Hermione đã không quay lại lớp Dược thảo học. Khi Harry và Ron ra khỏi nhà kính để tới lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tại đó thấy Malfoy, Crabbe và Goyle bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài. Pansy Parkinson đang thì thầm cười rúc rích với mấy đứa con gái nhà Slytherin trong băng của nó. Vừa thấy Harry, Pansy kêu ngay:

“Ê, Potter, mày chưa chia tay với con bồ mày sao? Sao mà lúc ăn sáng nó quạu dữ vậy?”

Harry làm lơ; nó không muốn con nhỏ đó đắc ý khi biết chuyện rắc rối do bài viết trên Tuần san Nữ Phù thủy gây ra.

Lần trước, lão Hagrid nói là tại nó đã học xong bài bạch kỳ mã. Còn bây giờ, lão đang đợi chúng ở bên ngoài chòi, với những cái thùng gỗ thừa không nắp mới thấy để dưới chân. Tim Harry thất lại khi nó vừa thấy mấy cái thùng – có chắc không phải là một bọn Quái tôm khác

nửa đang nở ra không? – nhưng khi tới đủ gần để thấy được cái bên trong, Harry nhận ra đó là một sinh vật đen mịn với những cái mõm dài. Móng vuốt chân trước của chúng dẹt bè bè một cách kỳ cục, trông như cái lưỡi xuống, và chúng đang nhấp nháy mắt với cả lớp, ra vẻ bối rối một cách lịch sự trước tất cả sự chú ý dành cho chúng.

Khi cả lớp đã tụ tập quanh, lão Hagrid nói:

“Đây là mấy con Đào mỏ, các trò có thể tìm thấy chúng chủ yếu ở trong các kho bãi. Chúng khoái đồ gì lấp lánh... Đó, các trò coi đi...”

Một trong mấy con Đào mỏ bỗng nhiên nhảy vọt lên và cố gắng cắn đứt cái đồng hồ đeo tay của Pansy Parkinson khỏi cổ tay cô bé. Pansy ré lên thất thanh và nhảy lùi lại.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Những con vật nho nhỏ này dò tìm châu báu rất hữu hiệu. Chắc là chúng ta sẽ được vui với chúng bữa nay. Thấy ở đằng kia không?”

Lão Hagrid chỉ vào một vạt đất lớn mới đào xong mà lúc đứng ở chuồng cú Harry đã nhìn thấy lão Hagrid cuốc lên. Lão nói:

“Tôi đã chôn mấy đồng vàng. Và tôi có phần thưởng cho trò nào chọn được con Đào mỏ đào được nhiều đồng vàng nhất. Chỉ cần tháo ra cất đi tất cả đồ tế nhuyễn tư trang của các trò, rồi chọn một con Đào mỏ, xong chuẩn bị thả nó ra...”

Harry cởi đồng hồ của nó nhét vào trong túi áo; cái đồng hồ đã chết rồi, nhưng mà nó vẫn đeo chỉ là do thói quen mà thôi. Rồi Harry chọn một con Đào mỏ. Con Đào mỏ này thò mõm vào tai của Harry và hít hửi một cách hết sức nhiệt tình. Trông nó thiệt là âu yếm.

Lão Hagrid ngó xuống cái thùng cây thừa, nói:

“Khoan đã... còn dư một con Đào mỏ ở đây... thiếu ai vậy? Hermione đâu rồi?”

Ron đáp:

“Dạ, bạn ấy phải đi bệnh thất ạ.”

Harry thì thầm:

“Tụi con sẽ giải thích sau.”

Pansy đang đóng tai nghe ngóng.

Không thể chối cãi rằng đây là buổi học vui nhất mà tụi nó từng được học về cách Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Lũ Đào mỏ cứ lặn xuống rồi trồi lên trong vạt đất bị đào xới, như thể đó là vùng nước. Mỗi con trồi lên xong là chạy ngay nhào nhào đến đứa học trò đã chọn và thả nó ra để nhả một đồng tiền vàng vô tay đứa học trò đó. Con Đào mỏ của Ron làm việc rất hăng hái và có hiệu quả, chẳng mấy chốc nó đã nhả đầy đồng vàng lênn đùi Ron:

Khi con Đào mỏ của Ron lại chui xuống đất, Ron vừa phủi đất trên vạt áo của nó vừa háo hức hỏi:

“Tụi con có thể mua mấy con này nuôi làm thú kiểng không thầy Hagrid?”

Lão Hagrid nhe răng cười:

“Má của trò sẽ không thấy đó làm vui lắm đâu, Ron ạ. Lũ Đào mỏ này sẽ sục sạo khắp nhà cho mà coi.”

Lão Hagrid đi vòng qua vạt đất trong khi mấy con Đào mỏ vẫn cứ tiếp tục chui xuống đất sục sạo, lão nói thêm:

“Bây giờ thì lũ Đào mỏ cũng đã tìm được gần hết của cải được chôn giấu rồi đó. Tôi chỉ chôn có một trăng đồng vàng thôi. A kìa, cháu Hermione !”

Hermione đang đi về phía lão, băng qua bãi cỏ. Tay của cô bé bị băng bó chằng chịt và cô bé có vẻ khốn khổ vô cùng. Pansy Parkinson nheo mắt theo dõi Hermione .

Lão Hagrid nói:

“Thôi, chúng ta hãy coi thử các trò làm ăn sao rồi. Đếm mấy đồng tiền vàng mà các trò thu được nhé!”

Lão Hagrid nheo đôi mắt đen nhánh của lão lại, nói thêm:

“Mà đừng có hòng chôm chỉ đồng nào đó, Goyle à. Đây là những đồng tiền âm phủ, vài tiếng đồng hồ sau là chúng tự biến mất hết.”

Goyle trút hết các túi áo của nó ra, mặt mày sùng sĩa hết chỗ nói. Rốt cuộc hóa ra là con Đào mỏ của Ron thành công nhất, cho nên lão Hagrid thưởng cho nó một miếng sôcôla bự tổ chẳng mua ở tiệm Công tước mật. Chuông reo vang qua sân trường réo bọn trẻ về ăn trưa. Cả lớp kéo nhau về tòa lâu đài, ngoại trừ Harry, Ron và Hermione. Ba đứa ở lại giúp lão Hagrid nhốt lũ Đào mỏ vô thùng của chúng. Harry để ý thấy bà Maxime đang quan sát tụi nó từ cửa sổ toa xe – nhà ở của bà.

Lão Hagrid ân cần hỏi:

“Tay của con bị làm sao vậy, Hermione ?”

Hermione kể cho lão Hagrid nghe về lá thư thù ghét mà cô bé nhận được hồi sáng nay, và về cái phong bì đầy mù Củ U.

Lão Hagrid nhìn xuống cô bé, dịu dàng bảo:

“À, đừng có lo. Bác nhận được vài lá thư kiểu đó sau khi mụ Rita Skeeter viết bài báo về má của bác. Nào là ‘mày là một con quái vật và mày phải bị đuổi cổ đi’, ‘má mày giết người vô tội và nếu mày có chút liêm sỉ nào thì mày nên nhảy xuống hồ cho rồi!’”

Hermione trông hốt hoảng:

“Thiệt hả bác?”

Lão Hagrid nhắc mấy cái thùng thừa đựng lũ Đào mỏ chất dựa vô tường căn chòi của lão, và nói:

“Chứ sao. Họ là đồ dã tâm độc địa. Con mà còn nhận được loại thư đó nữa thì đừng thèm mở ra. Cứ liệng phứt chúng vô lửa là xong.”

Khi ba đứa đi trở về tòa lâu đài, Harry nói với Hermione :

“Bồ bỏ lỡ một buổi học thiết là hay. Mấy con Đào mỏ đó hay quá hén Ron?”

Tuy nhiên Ron đang cau mày nhăn mặt vì miếng sôcôla phần thưởng của lão Hagrid đã cho nó. Trông nó như vừa mới chọt vỡ lẽ ra điều gì đó.

Harry hỏi:

“Sao vậy Ron? Mùi vị không ngon hả?”

Ron đáp cụt ngủn:

“Không! Tại sao bồ không nói cho mình biết về mấy đồng tiền vàng?”

Harry hỏi lại:

“vàng gì?”

Ron nói:

“Những đồng vàng mà mình đưa cho bồ hồi ở trận đấu Cúp Quidditch Thế Giới đó. Những đồng vàng mà bọn yêu lùn rậm râu đã thấy xuống và mình đã lượm đưa bồ để trả tiền mua cái ống dòm Pháp thuật đa năng đó. Ở trên khán đài danh dự đó. Tại sao bồ không nói cho mình biết là chúng biến mất đi?”

Harry phải suy nghĩ một lát mới hiểu ra Ron đang nói về cái gì. Cuối cùng, khi trí nhớ đã quay trở về, Harry nói:

“Ờ... mình không biết nữa... mình không hề để ý là chúng đã biến mất. Lúc đó hình như mình lo lắng về cây đũa phép của mình quá.”

Tụi nó trèo lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh và đi vô Đại sảnh đường để ăn trưa.

Khi tụi nó ngồi xuống bàn và bắt đầu tự lấy cho mình món thịt bò quay cùng món bánh pút-ting Yorkshire, Ron đột nhiên nói:

“Sương thiết. Phải chi có nhiều tiền đến nỗi cả một túi đầy tiền vàng biến mất mà cũng không để ý.”

Harry không còn kiên nhẫn nữa:

“Nghe đây, buổi tối hôm đó đầu óc mình đang lo chuyện khác. Mà tất cả tụi mình cũng vậy, nhớ không?”

Ron lẩm bẩm:

“Mình không biết là tiền âm phủ sẽ biến mất. Mình tưởng là mình đã trả nợ bồ xong rồi. Lẽ ra bồ không nên tặng quà cho mình cái nón Chudley Cannon đó vào dịp Giáng sinh.”

Harry nói:

“Quên chuyện đó đi, có được không?”

Ron xiên một miếng khoai tây nướng ở đầu nĩa của nó, đăm đăm nhìn miếng khoai tây. Rồi nó nói:

“Mình ghét nghèo lắm.”

Harry và Hermione nhìn nhau. Không đứa nào thực sự biết là nên nói gì.

Ron vẫn ngó chằm chằm miếng khoai tây của nó, nói tiếp:

“Thiệt là nhục. Mình không bao giờ trách anh Fred và George cứ tìm kiếm ra thêm ít tiền. Giá mà mình cũng có thể. Giá mà mình có một con Đào mỏ.”

Hermione hí hửng nói:

“Vậy là tụi này biết tặng bồ cái gì vào lễ Giáng sinh năm sau rồi!”

Nhưng Ron vẫn đeo nét mặt dầu dàu, Hermione bèn nói:

“Thôi mà, Ron, có người còn khổ hơn bồ nữa à. Ít nhất thì tay của bồ không có nổi đầy hạch mụn.”

Cô bé đang khốn đốn vì cầm dao nĩa bằng mấy ngón tay tê cứng và sưng vù thì thiệt là hết sức khó khăn. Tức quá, Hermione nổ ra một cách hung dữ:

“Sao mà tôi ghét con mụ Skeeter này quá! Mình sẽ bắt mụ phải trả giá chuyện này, dù cho đó là điều cuối cùng mình làm được trên đời này!”

Thư thù ghét tiếp tục gửi đến Hermione suốt cả tuần lễ sau đó, và mặc dù cô bé nghe theo lời khuyên của lão Hagrid là không thềm mở thư nữa, nhưng nhiều kẻ ác độc gửi cả thư sấm cho Hermione, và thư cứ nổ như sấm phía trên dãy bàn ăn của nhà Gryffindor cùng những lời xúc phạm cứ ré lên the thé vào tai cô bé để cho cả sảnh đường cùng nghe. Ngay cả những người không đọc Tuần san Nữ Phù thủy giờ đây cũng biết hết câu chuyện tình tay ba tưởng tượng Harry - Krum - Hermione. Harry phát chán ngấy cái chuyện phân trần với mọi người rằng Hermione không phải là bồ của nó.

Nó nói với Hermione :

“Dù sao thì chuyện đó cũng xẹp xuống thôi. Miễn là mình phớt lờ đi... Lần trước người ta cũng đã phát chán những gì mụ ấy viết về mình...”

Hermione tức giận nói:

“Mình muốn biết làm sao mà mụ ta nghe được những cuộc trò chuyện riêng tư khi mà mụ ta bị coi như cấm cửa ở trong sân trường Hogwarts .”

Sau buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám kế tiếp, Hermione ở lại để hỏi giáo sư Moody điều gì đó. Tụi học sinh còn lại thì rất háo hức rời khỏi lớp học; thầy Moody đã cho tụi nó làm một bài kiểm tra khó giàn trời về cách bẻ lái bùa mê, khiến cho nhiều đứa phải ôm thương tích sơ sơ. Harry bị một ca tồi tệ là Tai Nhức nhích, khiến nó phải bụm hai bàn tay úp lên tai khi bước ra khỏi lớp học.

Năm phút sau, Hermione thở hổn hển rượt theo kịp Harry và Ron ở Tiền sảnh, cô bé kéo bàn tay Harry ra khỏi một bên tai đang rột rẹt để Harry có thể nghe được:

“Ê, mẹ Rita chắc chắn là không sử dụng Áo khoác Tàng hình! Thầy Moody nói thầy không hề nhìn thấy mẹ ta ở bất cứ chỗ nào gần bàn giám khảo trong bài thi thứ hai, cũng không thấy mẹ lảng vảng ở đâu gần hồ hết!”

Ron nói:

“Hermione à, có cần phải nói với bồ là dẹp vụ này đi hay không?”

Hermione bướng bỉnh nói:

“Không! Mình muốn biết là làm sao mà mẹ ta nghe được chuyện mình nói với Krum! Và làm sao mà mẹ ta biết được chuyện về má của bác Hagrid cơ chứ?”

Harry nói:

“Không chừng mẹ ta đặt máy ghi âm nghe lén bồ.”

Ron ngó ra:

“Nghe lén? Đặt... điện thoại vô Hermione hay cái gì ấy hả?”

Harry bắt đầu giải thích cho Ron biết về những thiết bị ghi âm và những máy ghi âm bí mật được giấu kín đâu đó. Ron nghe đến mê man, nhưng Hermione ngắt ngang câu chuyện của tụi nó:

“Chẳng lẽ hai bồ chưa hề đọc Hogwarts, Một lịch sử à?”

Ron nói:

“Để làm gì chứ? Bồ đã thuộc nằm lòng hết trơn hết trọi rồi, tụi này chỉ cần hỏi bồ là xong.”

“tất cả những thứ thay thế pháp thuật mà dân Muggle xài đó – như điện, máy tính, và ra đa... tất cả những thứ đó đều bị nhiễu trong khuôn viên trường Hogwarts, bởi vì trong không trung quanh trường đã có quá nhiều Pháp thuật rồi. Không, chắc là mẹ Rita có dùng phép thuật để nghe lén, mẹ ta dám lắm... Nếu mà mình tìm ra được đó là phép gì... ôi, nếu mà trò đó bất hợp pháp, thì mẹ sẽ biết tay mình...”

Ron hỏi Hermione :

“Chớ bộ bồ chưa có đủ chuyện để lo lắng hay sao chớ? Tụi này có cần khởi xướng theo bồ một mối thù truyền kiếp chống lại mẹ Rita không?”

Hermione đốp chát lại:

“Tôi không thèm nhờ đến bồ! Tôi sẽ tự làm một mình!”

Cô bé đồng dục bước lên cầu thang cẩm thạch, không thèm liếc nhìn lại tới một lần, Harry chắc chắn là cô bé đi lên thư viện.

Ron nói:

“Cá không? Mình dám cá với bồ là cô nàng sẽ trở lại với một thùng phù hiệu Tôi ghét mụ Rita Skeeter !”

Tuy nhiên, Hermione không thềm nhờ Ron hay Harry giúp mình mưu việc phục thù Rita Skeeter, và hai đứa nó biết ơn Hermione về việc này vô cùng, bởi vì càng đến gần lễ Phục sinh, bài tập và bài làm thêm của tụi nó chồng chất ngày càng nhiều. Harry thiệt tình kinh ngạc một cách ngưỡng mộ việc Hermione có thể làm tất cả những trò nghiên cứu về phương pháp phù thủy nghe lén, đồng thời vẫn hoàn tất tất cả những bài vở mà tụi nó phải học xì dầu mới làm nổi. Nó dốc hết sức mới làm hết được tất cả bài tập, mặc dù nó cũng có chia tâm trí thì giờ cho việc gói đều đặn những gói đồ ăn lên cái hang trên núi cho chú Sirius . Sau mùa hè năm ngoái, Harry không bao giờ quên được cái cảm giác đói triền miên là như thế nào. Nó gói kèm theo những lá thư kể với chú Sirius rằng chẳng có điều gì bất bình thường xảy ra cả, và tụi nó vẫn đang chờ thư trả lời của anh Percy .

Mãi đến cuối kỳ lễ Phục sinh con Hedwig mới quay trở lại. Lá thư của Percy gửi kèm trong một cái gói đựng trứng Phục sinh mà bà Weasley gửi cho tụi nó. Cả Harry lẫn Ron đều nhận được cái trứng bự bằng trứng rồng đựng đầy kẹo mật chế biến tại gia. Nhưng cái trứng của Hermione thì nhỏ hơn cả cái trứng gà. Mặt cô bé bí xị khi nhìn thấy món quà của mình. Cô bé hỏi nhỏ:

“Má bồ có tình cò độc Tuần san Nữ Phù thủy không hả Ron?”

Kẹo đầy nhóc miệng, Ron đáp:

“Có... má coi công thức nấu nướng trong mấy tờ đó.”

Hermione buồn bã ngó cái trứng nhỏ xíu của mình.

Harry vội hỏi Hermione :

“Bồ không muốn coi anh Percy viết cái gì hả?”

Thư của Percy ngắn và quạu:

Như anh đã thường xuyên nói với Nhật báo Tiên tri, rằng ông Crouch đang nghỉ ngơi một cách xứng đáng. Ông ấy vẫn gửi chỉ thị đều đặn đến văn phòng bằng cú. Không, thực sự là anh không hề nhìn thấy ông ấy, nhưng anh nghĩ anh hoàn toàn tin chắc mình nhận dạng được chữ viết tay của thủ trưởng mình. Lúc này anh đã có đủ việc để làm mà không cần thêm chuyện dính chính bác bỏ những tin đồn tức cười đó. Làm ơn đừng quấy rầy anh nữa trừ khi đó là điều thực sự quan trọng. Chúc một lễ Phục sinh vui vẻ.

Nếu khởi đầu của học kỳ hè mà diễn ra một cách thông thường thì có nghĩa là Harry phải luyện tập vất vả cho trận đấu Quidditch cuối cùng của mùa thi đấu. Tuy nhiên năm nay, trận đấu mà nó cần phải chuẩn bị lại là bài thi thứ ba và cũng là bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật . Nhưng nó vẫn chưa biết nó sẽ phải làm gì. Cuối cùng, vào tuần lễ cuối cùng của tháng năm, giáo sư McGonagall giữ Harry lại sau buổi học môn Biến hình. Bà nói với Harry :

“Con sẽ đi xuống sân banh Quidditch vào lúc chín giờ đêm nay, Potter à. Ông Bagman sẽ có mặt ở đó để nói cho các quán quân biết về bài thi thứ ba.”

Thành ra lúc tám giờ rưỡi tối hôm đó, Harry để Hermione và Ron ở lại trên tháp Gryffindor, một mình đi xuống cầu thang. Khi nó đi ngang qua Tiền sảnh thì gặp Cerdic đi ra từ phòng sinh hoạt chung của nhà Hufflepuff.

Hai đứa cùng đi với nhau xuống mấy bậc thềm đá, ra ngoài trời đêm đầy mây. Cerdic hỏi Harry :

“Em đoán coi bài thi sắp tới là gì? Fleur cứ nói hoài về những hầm dưới đất, cô ấy đoán là chúng ta sẽ đi tìm kho báu.”

Harry nói:

“Nếu vậy thì không đến nỗi khó.”

Nó đang nghĩ là nó chỉ việc đơn giản hỏi mượn lão Hagrid một con Đào mỏ để làm thay nó cái công việc tìm kho báu đó.

Hai đứa đi xuống bãi cỏ tối thui để đến sân vận động Quidditch, quẹo vô một chỗ trống giữa các khán đài, và đi ra sân cỏ. Cerdic đứng chết lặng và phần nộ:

“Họ đã làm gì nó vậy?”

Sân banh Quidditch không còn phẳng lì mịn màng nữa. Trông nó bây giờ giống như có ai đã xây lên những bức tường thấp và dài khắp sân vận động, những bức tường chạy zích zắc mọi hướng và cắt nhau loạn xạ.

Harry cúi xuống xem xét bức tường gần nó nhất, nói:

“Hàng rào bằng cây bụi.”

Một giọng phấn khởi reo lên:

“Chào!”

Ông Ludo Bagman đang đứng giữa sân banh cùng Krum và Fleur . Harry và Cerdic vội kiếm đường đi tới chỗ ba người kia bằng cách trèo qua các bờ giậu. Fleur tươi cười với Harry khi nó đi tới gần. Thái độ của Fleur đối với Harry đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi Harry cứu cô em gái của Fleur dưới hồ.

Ông Bagman vui vẻ nói khi Harry và Cerdic trèo qua bức giậu cuối cùng:

“Sao, các trò nghĩ thế nào? Những hàng giậu này mọc tốt quá hả? Để chừng một tháng thì bảo đảm lão Hagrid sẽ khiến chúng mọc cao tới sáu thước.”

Nhận thấy vẻ mặt vui-không-nổi của Cerdic và Harry, ông Bagman nhe răng cười, nói thêm:

“Đừng có lo! Cái sân vận động Quidditch của các trò sẽ trở lại bình thường ngay khi bài thi kết thúc! Giờ tôi cho các trò đoán thử coi chúng ta sẽ làm cái gì ở đây?”

Mất một lúc, không ai trả lời. Rồi... Krum càu nhàu:

“Mê lộ.”

Ông Bagman nói:

“Đúng lắm! Một mê lộ. Bài thi thứ ba thiết tình là rất rõ ràng. Cúp Tam Pháp thuật sẽ được đặt ngay trung tâm mê lộ. Quán quân nào chạm được vô cái cúp đầu tiên thì sẽ hưởng trọn số điểm.”

Fleur hỏi:

“Tụi con chỉ cần đi qua Mê lộ thôi à?”

Ông Bagman vui vẻ nói:

“Sẽ có chướng ngại vật. Ông Hagrid sẽ thả ra một số sinh vật... rồi có một số bùa chú phải giải trừ... các trò biết đó, đại loại như vậy. Nào, bây giờ những quán quân đang dẫn điểm sẽ mở đầu cuộc tiến vào mê lộ.”

Ông Bagman nhe răng cười với Harry và Cedric, nói tiếp:

“Sau đó cậu Krum sẽ vào... rồi đến cô Delacour. Tất cả sẽ vào được hết, ngang nhau, nhưng điểm số thắng thua là dựa vào việc các trò vượt qua chướng ngại vật như thế nào. Chắc là vui lắm hén?”

Harry biết quá rõ các loại sinh vật mà lão Hagrid có vẻ như sẽ cung ứng cho một cuộc thi như vậy, nên nó nghĩ vui sao cho được mà vui. Tuy nhiên, nó cũng gật đầu như các quán quân khác.

“Tốt lắm... nếu các thí sinh không còn câu hỏi gì khác, chúng ta sẽ đi bộ trở lại tòa lâu đài, trời hơi lạnh...”

Ông Bagman vội vã đi bên cạnh Harry khi họ cùng bắt đầu đi qua cái mê lộ đang mọc lên ấy. Harry có cảm giác là ông Bagman sắp sửa đề nghị giúp đỡ nó một lần nữa, nhưng vừa lúc đó, Krum vỗ lên vai Harry :

“Tôi muốn nói với cậu vờ lùì được không?”

Harry hơi ngạc nhiên:

“Ừ, được chứ.”

“Cậu đi rạo vớì tôi nghe?”

Harry tò mò:

“Được.”

Ông Bagman trông có vẻ hơi lo ngại:

“Tôi đợi cậu nghe, Harry ?”

Harry cố nở một nụ cười:

“Dạ, thưa ông Bagman, khỏi cần. Con nghĩ là con có thể tìm được đường trở về lâu đài, cảm ơn ông.”

Harry và Krum cùng rời sân vận động với nhau, nhưng Krum không hướng về con tàu Durmstrang. Thay vì vậy, anh đi về phía khu rừng.

Khi hai người đi ngang qua căn chòi của lão Hagrid và toa xe lưu động Beauxbatons còn thấp sáng đèn, Harry hỏi:

“Chúng ta đi theo hướng này để làm gì?”

Krum nói gọn:

“Không mún bị nghe lén.”

Cuối cùng, khi cả hai đến được một khoảng sân yên tĩnh trải rộng, không xa bãi chẵn thả ngựa của trường Beauxbatons là mấy, Krum dừng lại dưới tán cây và quay lại đối diện với Harry. Anh ta quắc mắt nhìn Harry trừng trừng:

“Tôi mún biết giữa Herm-own-ninny và cậu có chuyện gì?”

Do hành vi bí mật này giờ của Krum, Harry cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng ghê gớm hơn chuyện này, nó trở mắt nhìn Krum thích thú. Nó nói:

“Không có gì hết.”

Nhưng Krum cứ trừng mắt nhìn nó, và không hiểu sao nó bỗng nhiên hơi chợn khi thấy là Krum cao như thế nào. Harry bèn nói thêm:

“Tụi tôi là bạn bè. Hermione không phải là bồ của tôi và hồi nào giờ Hermione không hề là bồ của tôi. Chỉ là chuyện do mụ Rita dựng lên mà thôi.”

Krum nhìn Harry đầy vẻ nghi ngờ:

“Herm-own-ninny hay nói về cậu lắm.”

Harry nói:

“Ừ, bởi vì tụi tôi là bạn bè mà.”

Harry đã không thể nào tin là một ngày kia lại có một cuộc đối thoại như vậy với Viktor Krum, cầu thủ Quidditch Thế giới lừng danh. Có vẻ như người anh hùng mười tám tuổi Krum coi nó, Harry, như một đối thủ thực sự và ngang hàng.

“Cậu shura từng... cậu không phải...”

Harry nói chắc chắn:

“Không.”

Trông Krum hơi vui lên một chút. Anh ta nhìn chăm chăm Harry trong vài giây rồi nói:

“Cậu bay giỏi lắm. Tôi kó xem cậu bay trong bài thi đầu tiên.”

Harry toét miệng cười tới mang tai và bỗng nhiên thấy bản thân mình cao lên thêm nhiều.

“Cám ơn anh. Tôi có xem anh ở trận Cúp Quidditch Thế Giới . Cái Đòn Lừa mà anh chơi thiệt là...”

Nhưng có cái gì đó chuyển động đằng sau lưng Krum, trong hàng cây, và Harry vốn đã có kinh nghiệm xương máu về các thứ ư rình rập trong rừng, nên phản ứng theo bản năng, vội túm lấy cánh tay Krum mà kéo anh ta quay lại.

“Cái gì vậy?”

Harry lắc đầu, chăm chú nhìn vào chỗ mà nó đã thấy có động đậy. Nó luồn bàn tay vô túi áo chùng nắm lấy cây đu đưa phép.

Đột nhiên, một người đàn ông lão đảo bước ra từ sau một cái cây sồi cao. Harry không tin vào chính mắt mình trong một lát... nhưng rồi nó cũng phải nhận ra đó chính là ông Crouch .

Trông ông ta te tua như thể đã phải chạy đây chạy đó suốt nhiều ngày trời. Phần đầu gối của tấm áo chùng ông mặc đã bị xé rách và thấm máu, mặt ông thì trầy trụa; râu ria cũng chẳng cạo, và ông xám ngoét đi vì kiệt sức. Mái tóc và bộ ria vốn cắt tỉa gọn gàng bây giờ đúng là cần phải được chải rửa và tỉa tót lại. Tuy nhiên, bộ dạng lạ lùng của ông cũng không lạ bằng hành vi của ông. Vừa múa may tay chân, vừa lẩm nhẩm luôn miệng, có vẻ như ông Crouch đang nói chuyện với người nào đó mà chỉ có ông mới nhìn thấy. Ông ta gọi cho Harry nhớ rõ rành rành một lão bụi đời lang thang mà có lần nó đã nhìn thấy khi cùng gia đình Dursley đi mua sắm ngoài phố Muggle . Lão già ấy cũng thoải mái nói chuyện với không khí. Dì Petunia đã nắm chặt cánh tay Dursley kéo cậu quý tử băng qua đường để tránh lão; còn dượng Vernon nhân việc đó đã diễn thuyết cho cả nhà nghe về điều dượng muốn làm đối với những gã ăn mày và lang thang.

Krum cũng tròn tròn mắt nhìn ông Crouch :

“Kó phải ổng là giám khảo không? Không phải là ông bộ trưởng của cậu đó sao?”

Harry gật đầu, ngập ngừng một lát, rồi chậm chậm đi về phía ông Crouch, ông ta không nhìn Harry, mà chỉ liên tục nói chuyện với cái cây gần đó:

“... và khi nào anh làm xong chuyện đó, anh Weatherby, hãy gửi cú đến cụ Dumbledore xác nhận lại sổ học sinh của trường Durmstrang sẽ tham dự cuộc thi đấu, ông Karkaroff chỉ mới nói là sẽ có mười hai...”

Harry e dè gọi:

“Thưa ông Crouch ?”

“... và rồi gửi một cú khác cho bà Maxime, bởi vì có lẽ bà muốn tặng sổ học sinh trong đoàn của bà lên, khi mà đoàn của ông Karkaroff đã tròn một tá... làm chuyện đó nghe, Weatherby, nghe không? Nghe không?...”

Mắt của ông Crouch lồi cả ra. Ông đứng tròn lồi mắt ra ngó cái thân cây, lẩm nhẩm không thành lời với nó. Rồi ông loạng choạng bước qua một bên và ngã quỵ xuống, Harry kêu lớn:

“Ông Crouch ơi? Ông có sao không?”

Đôi mắt của ông Crouch trợn vòng vòng. Harry ngoái lại nhìn Krum, anh đã đi theo Harry vô bụi cây và đang ngó xuống ông Crouch một cách hoảng sợ.

“Ông ta bị làm sao vậy?”

Harry lẩm bẩm:

“Không biết được. Anh làm ơn đi kiếm người đến giúp...”

“Cụ Dumbledore !”

Ông Crouch há miệng kêu lên. Ông với tay nắm chặt vạt áo chùng của Harry, kéo nó lại gần ông hơn, mặc dù mắt ông lại ngó đăm đăm đầu đó phía trên đầu Harry .

“Tôi... cần... gặp... cụ... Dumbledore ...”

Harry nói:

“Dạ được. Thưa ông Crouch, nếu ông rón đứng dậy được thì chúng ta có thể đi đến...”

Ông Crouch thì thào:

“Tôi đã làm... một chuyện... ngu ngốc...”

Trông ông cực kỳ điên loạn. Mắt ông cứ đảo vòng vòng và suýt lồi hẳn ra. Một dòng nước miếng chảy xuống tới cằm. Mỗi lời ông nói ra dường như là một cố gắng hết sức mình.

“Phải ... nói.. cho ... cụ Dumbledore”

Harry nói lớn rõ ràng:

“Ông Crouch, ông hãy đứng dậy. Ông đứng dậy đi, con sẽ đưa ông đến gặp cụ Dumbledore .”

Mắt ông Crouch trợn vòng, hướng về phía Harry . Ông thì thầm hỏi:

“Cậu... là ai?”

Harry nói:

“Con là một học sinh trường Hogwarts .”

Nó ngoái nhìn Krum để nhờ giúp đỡ, nhưng Krum đã lùi lại, tỏ vẻ hoảng sợ, lo lắng vô cùng.

Ông Crouch lại thì thào, miệng ông lệch hẳn một bên:

“Trò... không phải... người của hắc hắc?”

Harry không có một chút xú ý tưởng gì về điều ông Crouch đang nói. Nó nói:

“Không ạ.”

“Người của cụ Dumbledore hả?”

Harry đáp:

“Dạ, phải.”

Ông Crouch kéo Harry lại gần hơn; Harry cố gắng nói lỏng nắm tay ông Crouch, nhưng ông níu áo nó chặt quá.

“Báo cho ... cụ Dumbledore ...”

Harry nói:

“Nếu ông buông con ra thì con sẽ chạy đi mời cụ Dumbledore . Ông hãy buông con ra đi, con sẽ đi kiếm cụ...”

“Cám ơn, anh Weatherby, và khi nào anh làm xong chuyện đó thì cho tôi xin một tách trà. Vợ và con trai tôi sắp đến rồi, chúng tôi sẽ dự một buổi hòa nhạc đêm nay với ông bà Fudge .”

Bây giờ ông Crouch lại nói năng lưu loát với gốc cây, và dường như hoàn toàn không ý thức rằng Harry đang đứng ở đó. Điều này khiến Harry kinh ngạc đến nỗi nó cũng không hay là ông Crouch đã thả nó ra rồi.

“Thằng con trai tôi vừa đạt được mười hai OWL, hết sức tốt đẹp, vâng, cám ơn ông bà, vâng, đúng là rất vinh hạnh. Bây giờ nếu anh có thể đem lại cho tôi biên bản cuộc họp với bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Andorran thì tôi còn chút thì giờ để thảo nháp thư phúc đáp...”

Harry nói với Krum :

“Anh ở lại đây trông chừng ổng nghe! Tôi sẽ chạy đi kiếm cụ Dumbledore, tôi đi thì sẽ mau hơn, bởi vì tôi biết văn phòng của thầy ở đâu.”

Krum nghi ngại ngó xuống ông Crouch :

“Ổng điên rồi.”

Ông Crouch vẫn tiếp tục lảm nhảm nói với gốc cây, hiển nhiên ông yên chí đó là Percy .

Harry đứng dậy nói:

“Anh chỉ cần ở đây với ông ấy.”

Nhưng cử động của Harry lại kích thích thay đổi đột ngột nơi ông Crouch . Ông lại túm chặt đầu gối nó mà kéo xuống. Ông thì thầm, hai con mắt lại lồi ra:

“Đừng... bỏ... tôi! Tôi... trốn thoát... phải báo... phải nói... phải gặp... cụ Dumbledore ... lỗi của tôi... tất cả đều là lỗi của tôi... Bertha chết... lỗi tại tôi hết... con trai tôi... lỗi tại tôi... nói với cụ Dumbledore ... Harry Potter ... Chúa tể Hắc ám ... mạnh hơn... Harry Potter ...”

Harry nói:

“Ông Crouch ơi, ông buông con ra thì con mới đi kiếm thầy Dumbledore được...”

Quay lại nhìn Krum, Harry tức giận nói:

“Anh có giúp tôi được không?”

Trông bộ dạng Krum cực kỳ sợ sệt, anh bước tới trước và ngồi xổm xuống bên cạnh ông Crouch .

Harry tự kéo mình ra khỏi bàn tay đang níu của ông Crouch, nói với Krum :

“Chỉ cần giữ ông ấy ở đây. Tôi sẽ trở lại với thầy Dumbledore .”

“Mau quay lại nghe!”

Krum gọi với theo Harry khi nó phóng chạy ra khỏi khu rừng và băng qua sân trường. Chung quanh đều vắng vẻ; ông Bagman, Fleur, Cerdic đều đã biến mất. Harry chạy vội lên mấy bậc thềm đá, xuyên qua cánh cửa trước bằng gỗ sồi, chạy lên cầu thang cẩm thạch, hướng về tầng lầu hai.

Năm phút sau Harry đâm sầm vào cái miệng máng xối hình đầu thú bằng đá nằm ở lưng chừng một hành lang vắng. Nó thở hổn hển:

“Kẹo... kẹo chanh!”

Đó là một khẩu để vô cầu thang bí mật dẫn lên văn phòng hiệu trưởng – hay có lẽ đó là một khẩu hồi hai năm trước. Nhưng rõ ràng là một khẩu đã thay đổi, bởi vì cái đầu thú bằng đá cứ đứng trơ trơ nhìn Harry đầy ác ý, chứ không sinh động lên và nhảy qua một bên như trước. Harry hét vào mặt đá:

“Xích ra! Mở ra coi!”

Nhưng phàm ở trường Hogwarts thì chẳng có gì nhúc nhích chỉ vì có kẻ quát vào mặt. Harry biết làm vậy là vô ích. Nó nhìn lên ngó xuống hành lang vắng. Không chừng cụ Dumbledore đang ở văn phòng các giáo sư? Nó bắt đầu cảm cổ chạy thiệt lẹ về phía cầu thang...

“POTTER!”

Harry đứng khựng lại ngoái nhìn ra đằng sau. Thầy Snape vừa mới xuất hiện từ cái cầu thang bí ẩn đằng sau cái đầu đá. Bức tường đã tách ra đằng sau lưng thầy đang khép lại khi thầy gọi giật ngược Harry lại:

“Trò làm gì ở đây hả, Potter?”

Harry chạy ngược trở lên hành lang, đứng khựng lại một lần nữa, nhưng lần này là trước mặt thầy Snape .

“Con cần gặp giáo sư Dumbledore ! Về chuyện ông Crouch ... ổng đã hóa... ổng ở trong rừng... ổng đang đòi...”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên:

“Chuyện tầm bậy tầm bạ! Trò đang nói cái gì vậy hả?”

Harry hét lớn:

“Ông Crouch ! Ông bộ trưởng! Ông ấy bệnh hay sao đó... ổng ở trong rừng, ổng muốn gặp thầy Dumbledore ! Thầy làm ơn cho con mặt khẩu để...”

Làn môi mỏng của thầy Snape cong lên thành một nụ cười khó chịu:

“Cụ Dumbledore đang bận, Potter à.”

Harry gào lên:

“Con phải gặp thầy Dumbledore .”

“Trò có nghe tôi nói không, Potter?”

Harry có thể nói là thầy Snape đang khoái chí vì đã từ chối Harry cái điều mà nó đang tha thiết muốn trong cơn hoảng loạn như vậy.

Harry tức tối nói:

“Thầy có hiểu không? Ông Crouch không được khỏe... ổng... ổng... mất trí rồi... ổng nói ổng muốn cảnh báo...”

Bức tường đá đằng sau lưng thầy Snape mở ra. Cụ Dumbledore đứng ngay ở đó, cụ mặc một bộ áo chùng màu xanh biếc và vẻ mặt hơi tò mò. Cụ nhìn Harry và thầy Snape rồi hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Harry bước qua một bên để tránh thầy Snape và vọt miệng trước khi thầy Snape kịp nói.

“Thưa thầy! Ông Crouch đang ở đây... ở trong khu rừng, ổng muốn nói chuyện với thầy.”

Harry tưởng cụ Dumbledore sẽ chất vấn nó, nhưng nó thở phào thấy cụ không thắc mắc gì hết. Cụ nói ngay:

“Con dẫn đường đi.”

Và cụ bước gấp theo Harry chạy dọc hành lang, bỏ lại thầy Snape đứng bên cạnh cái đầu thú bằng đá, trông xấu xí gấp đôi.

Khi hai thầy trò chạy lướt xuống cầu thang cẩm thạch, cụ Dumbledore mới hỏi:

“Ông Crouch nói gì hả, Harry ?”

“Nói... ông ấy muốn báo cho thầy biết... nói ổng làm điều gì đó sai lầm... ổng nói đến con trai của ổng... và Bertha Jorkins ... và... và Voldemort ... nói gì đó về Voldemort đang mạnh lên...”

“Quả có vậy!”

Cụ Dumbledore nói, bước gấp gấp hơn khi cả hai thầy trò lao vào bóng đêm đen như hũ nút. Harry vừa lon ton chạy bên cạnh cụ Dumbledore vừa nói:

“Ông ấy hành động không bình thường. Ổng có vẻ không biết là ổng đang ở đâu. Ổng cứ nói chuyện như thể ổng tưởng là anh Percy Weasley đang ở đó, và bỗng nhiên ổng đổi giọng, nói ổng cần gặp thầy... con để ổng ở lại với anh Krum .”

“Con đã làm vậy sao?”

Cụ Dumbledore nói nhanh, và cụ còn tăng tốc độ, sải chân bước nhanh hơn nữa, khiến cho Harry phải chạy mới theo kịp.

“Con có biết là còn ai khác nhìn thấy ông Crouch nữa không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Con với anh Krum đang nói chuyện. Ông Bagman vừa nói cho chúng con biết về bài thi thứ ba, tụi con nán ở lại, và rồi tụi con thấy ông Crouch đi từ trong rừng ra...”

Khi toa xe Beauxbatons hiện ra từ trong bóng tối, cụ Dumbledore hỏi:

“Họ đang ở đâu?”

Harry dẫn tới trước cụ Dumbledore một bước, dẫn đường xuyên qua rừng cây:

“Ở đằng kia.”

Harry không nghe tiếng ông Crouch nữa, nhưng nó biết chắc chắn nên bước về hướng nào. Chỗ đó không xa toa xe Beauxbatons lắm... một chỗ nào đó quanh đây thôi...”

Harry hét gọi:

“Anh Viktor ời?”

Không có tiếng trả lời. Harry nói với cụ Dumbledore :

“Hồi nãy họ ở đây nè. Nhất định là họ phải ở đâu đây...”

“Lumos!”

Cụ Dumbledore thả sáng đầu cây đũa phép của cụ và giơ nó lên cao. Luồng sáng hẹp của cây đũa phép rơi qua hết gốc cây đen hù này đến gốc cây đen hù khác, soi sáng lò mờ mặt đất. Và rồi luồng sáng rơi tới một đôi chân.

Harry và cụ Dumbledore vội vã chạy tới. Krum đang nằm ườn trên mặt đất, có vẻ như không còn biết gì hết. Không thấy bóng dáng của ông Crouch ở đâu. Cụ Dumbledore cúi xuống Krum và nhẹ nhàng vạch mi mắt anh lên. Cụ nói nhỏ:

“Bất tỉnh.”

Đôi mắt kiếng nửa vàng trắng của cụ Dumbledore lấp lánh trong ánh sáng của cây đèn đũa phép khi cụ đưa mắt nhìn những hàng cây vây quanh.

Harry nói:

“Con có nên đi kêu người đến cấp cứu không? Con đi mời bà Pomfrey nha?”

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Không. Con ở lại đây.”

Cụ giơ cây đũa phép của cụ lên, chĩa đầu đũa phép về phía căn chòi của lão Hagrid . Harry nhìn thấy cái gì đó như một tia sáng bạc phóng ra khỏi đầu đũa và bay xuyên qua hàng cây

như một con chim ma. Xong, cụ Dumbledore lại cúi xuống xem xét Krum một lần nữa. Cụ chìa đầu đưa phép vô Krum và hô:

“Ennervate!”

Krum mở mắt ra. Anh có vẻ dại đi. Khi nhìn thấy cụ Dumbledore, Krum cố gắng ngồi dậy, nhưng cụ Dumbledore đặt một bàn tay lên vai anh bắt anh nằm im.

Krum giơ một bàn tay lên đầu, lẩm bẩm:

“Ông đánh tôi. Lão điên đó đánh tôi. Tôi đứng ngoái nhìn theo húng Potter đã đi khỏi thì lão tấn công tôi từ đằng sau.”

Cụ Dumbledore nói:

“Con cứ nằm yên thêm một lát nữa.”

Âm thanh của tiếng chân chạy rầm rầm vang lên, và lão Hagrid thở hồng hộc bổ nhào tới cùng với con Fang chạy theo sát bên chân. Hai mắt mở lớn, lão hỏi:

“Thưa giáo sư Dumbledore ! Harry ... chuyện gì?...”

Cụ Dumbledore nói:

“Anh Hagrid, tôi cần anh đi tìm giáo sư Karkaroff . Học sinh của ông ấy bị tấn công. Và khi nào anh làm xong việc đó, thì anh vui lòng báo động cho giáo sư Moody .”

Một giọng gừ gừ khò khè vang lên:

“Khỏi cần, cụ Dumbledore à. Tôi đã đến đây.”

Thầy Moody đang khập khiễng đi về phía họ, tựa vào cây gậy và trông vào ánh sáng của đầu đũa phép. Thầy Moody giận dữ nói:

“Chân với cẳng! Giá mà chúng mau mắn hơn một chút! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi nghe ông Snape nói gì đó về ông Crouch ...”

Lão Hagrid ngơ ngác:

“Ông Crouch hả?”

Cụ Dumbledore nhắc lại:

“Anh Hagrid, làm ơn đi mời ngay ông Karkaroff đến.”

“Ờ phải... dạ, thưa giáo sư...”

Lão Hagrid nói và quay đi, biến mất vào hàng cây tối đen, con Fang lật đật chạy theo lão. Cụ Dumbledore nói với thầy Moody :

“Tôi không biết ông Crouch hiện đang ở đâu? Nhưng mà chúng ta cần phải tìm ông ấy.”

“Để tôi làm việc đó.”

Thầy Moody rút cây đũa phép ra và đi khập khiễng vô khu rừng.

Cả cụ Dumbledore và Harry đều không nói gì cho đến khi họ nghe cái âm thanh không thể nào lẫn với ai khác được của lão Hagrid và con chó Fang. Đằng sau họ là ông Karkaroff lật đật chạy theo. Ông ta mặc một cái áo lông bạc óng mượt và trông xanh xao quỳnh quáng.

Ông la lên khi nhìn thấy Krum nằm trên mặt đất và cụ Dumbledore cùng Harry ở bên cạnh.

“Chuyện gì vậy nè? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Krum bây giờ ngồi dậy và xoa đầu:

“Con bị tụt không. Ông Crouch hay tên gì đó...”

“Ông Crouch tấn công trò hả?” Ông Crouch tấn công trò à? Ông là giám khảo cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Anh Igor...”

Nhưng ông Karkaroff đã đứng thẳng lên, kéo áo lông quanh mình, trông hiên ngang lắm liệt. Ông chỉ tay vào cụ Dumbledore, hét:

“Đồ lừa lọc! Đây là một âm mưu! Ông Dumbledore, ông và Bộ Pháp Thuật của ông đã dụ chúng tôi đến đây dưới chiêu bài giả hiệu! Đây không phải là một cuộc thi đấu công bằng! Trước tiên, ông tìm cách đưa Harry Potter vô cuộc mặc dù nó chưa đủ tuổi! Bây giờ một trong các Bộ trưởng của ông lại tấn công để loại quân quân của chúng tôi. Tôi nghĩ thấy trong không khí cái trò nước đôi và sự thối nát của toàn bộ cái màn kịch này rồi, và ông, ông Dumbledore, ông cứ nói về thắt chặt quan hệ pháp sư quốc tế, về tái lập mối bang giao cũ, rằng quên đi sự khác biệt xa xưa... vậy mà... đây là điều tôi đã nghĩ về ông đây!”

Ông Karkaroff nhổ phệt một bãi xuống chân cụ Dumbledore. Trong một phản ứng rất nhanh, lão Hagrid túm lấy cổ áo lông của ông Karkaroff, nhắc bổng ông ta lên không trung và tấn ông ta vô một gốc cây gần đó. Ông Karkaroff vừa mới há miệng hớp hơi thở, lão Hagrid đã gầm gừ:

“Xin lỗi ngay!”

Nắm đấm vĩ đại của lão Hagrid lăm le trước ngực ông Karkaroff và chân ông ta thì đùng đưa giữa không trung.

Cụ Dumbledore quát:

“Hagrid, không được!”

Lão Hagrid thu lại bàn tay đang dí ông Karkaroff vô thân cây, và ông Karkaroff trượt dài theo thân cây, đổ thành một đồng dưới gốc cây. Một mớ cành con lá vụn rớt lá tả xuống đầu ông.

Cụ Dumbledore đánh giọng lại:

“Anh Hagrid, làm ơn đưa Harry về lại tòa lâu đài.”

Lão Hagrid thờ phì phò, liếc ông Karkaroff một cái liếc rục rủa.

“Thưa ngài hiệu trưởng, có lẽ tôi ở lại đây thì tốt hơn...”

Cụ Dumbledore lập lại một cách cương quyết:

“Anh sẽ đưa Harry trở về trường, anh Hagrid à. Đưa trò ấy lên đến tận tháp Gryffindor . Và Harry, thầy muốn con ở lại trong tháp. Bất cứ điều gì con muốn làm – bất kể con cú nào mà con muốn phái đi – đều phải chờ đến sáng hôm sau, con có hiểu ý thầy không?”

“Ờ... dạ, hiểu.”

Harry nói, chăm chăm nhìn cụ Dumbledore . Làm sao cụ biết, vào đúng ngay lúc đó, là nó đang nghĩ đến chuyện gửi ngay con cú Heo cho chú Sirius, kể cho chú nghe chuyện gì đã xảy ra.

Lão Hagrid trừng mắt ngó ông Karkaroff không chút tiếc thương, lão nói:

“Thưa ngài hiệu trưởng, tôi sẽ để con Fang ở lại với ngài.”

Ông Karkaroff bây giờ đang nằm thông thọt dưới gốc cây thành một đồng lộn xộn những lông thú và cành lá rể cây.

“Ở lại đây nghe Fang! Đi thôi, Harry !”

Hai bác cháu lặng lẽ đi ngang qua toa xe Beauxbatons và hướng về tòa lâu đài.

Khi sải bước ngang qua hồ, lão Hagrid gầm ghè:

“Sao hấn dám chứ! Sao mà hấn dám vu cáo cụ Dumbledore chứ? Làm như cụ Dumbledore mà thêm làm những chuyện như vậy! Làm như cụ Dumbledore muốn cho con tham dự cuộc thi đấu ngay từ đầu vậy. Nghĩ vớ vẩn! Bác chưa từng thấy cụ Dumbledore lo lắng đến vậy như những ngày gần đây. Còn con nữa!”

Lão Hagrid bỗng nhiên nổi quạu với Harry . Nó giật mình ngược nhìn lão.

“Con làm cái trò gì chứ? Đi lang thang với thằng Krum chết tiệt đó! Nó từ lò Durmstrang ra, Harry à! Nó có thể trù ếm con ở trong rừng lấm chứ! Chẳng lẽ thầy Moody không dạy cho con được điều gì sao? Tưởng tượng con để cho nó dụ dỗ con lạc mất chính con sao...”

Khi hai bác cháu trèo lên bậc thềm đá, Harry nói:

“Anh Krum tốt mà. Anh đâu có định trù ếm gì con, anh chỉ muốn nói chuyện với con về Hermione ...”

Lão Hagrid dầm rầm rạp lên cầu thang, nói giọng u ám:

“Bác sẽ nói chuyện với Hermione và sẽ xong hết. Các con càng ít quan hệ với đám người nước ngoài ấy thì các con càng hạnh phúc hơn. Các con đừng có tin ai trong đám đó.”

Harry thấy khó chịu:

“Hồi trước bác vẫn giao du tốt đẹp với bà Maxime đó thôi!”

Trong một thoáng, lão Hagrid có vẻ hốt hoảng:

“Con đừng có bao giờ nói với bác về bà ta nữa! Bây giờ bác đã biết mưu đồ của bà ta rồi! Bà tìm cách lấy lòng bác, tìm cách làm cho bác nói cho bà ta biết cái gì sẽ diễn ra trong bài thi thứ ba. Chà, con đừng có mà tin ai trong đám đó.”

Lão Hagrid đang ở trong một tâm trạng tệ hại đến nỗi khi Harry chào tạm biệt lão trước bức chân dung bà Béo, nó cảm thấy vui mừng thiệt tình. Nó trèo qua lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung và hấp tấp đi thẳng tới cái góc mà Ron và Hermione đang ngồi, kể cho tụi nó nghe chuyện gì đã xảy ra.